



OM EN RØDE SKOV

filmisk orakel i 9 billedrum
af Ursula Reuter og Henning Christiansen

DEN RØDE SKOV

I billedrum Tømmerflåden på fjorden

Det er øjet der ser – det ser fortiden og ser ind i fremtiden.
Øjet åbner for et rum i hjernevælvets labyrint.
Ser en borg i det fjerne, hvor jeg engang boede.
På vandet flyder en tømmerflåde. Vandet er mørkt og gyldent.

Dronningen står og maler på tømmerflådens sejl. Hun maler den røde krop, som føder endnu en rød krop.
Dronningens kåbe er dækket af blomsterbroderier.
Flyvende tanker, det glitrende vand, penslens strøg væver sig ind i hinanden i et gobelinagtigt billede.
Dronningen maler sit hedeste ønske på tømmerflådens sejl, at føde sin datters røde krop – det var også mit ønske:
»Jeg ønskede' mig en datter så rød som blod, så hvid som sne og så sort som ibenholt«, hvisker det fra vandet – og datteren svømmer, som nyfødt, nøgen rundt i vandet, ombølget af Najadernes skæve sang.
Min lyse datters øjne ser ind i det næste rum.

II billedrum Spejlrummet

Datteren ser ind i mit sorte fugleøje – et ravneøje. Er det virkelig min mor?

I eventyret heddet det: »Spejl, spejl på væggen dér, hvem er skønnest i verden hér?« – og stedmoder kalder man den mor, som selvoptaget holder samtale med sit eget spejlbillede og ikke ønsker at dele sin skønhed med nogen.

Endnu er hun smuk. Halvt rød, halvt sort. Rød som kærligheden, men sort som ondskaben med blankt hår og skarpe klør.

Datterens indtrængende og krævende blik vækker moderens andet jeg.

Moderens sorte ravneøje stirrer ondt på datteren, den formastelige, som maser sig ind på hende. Som en rovfugl prøver hun at drive datteren væk fra sit område.

Datteren insisterer på at blive. Hun vil tale med sin mor. »Jeg vil tale med dig«, siger hun, men moderen søger kun sig selv, der er ingen plads for datteren. Hun ønsker datteren langt, langt bort i ulvens mave og iagttager hendes videre vandren, igennem den sorte tjærekams 7 spidse takker.

Moderen ser ind i den røde skov.

III billedrum Den røde skov

Fra den røde skovs dunkle indre lyder stønnen og skraben fra de forstenede og forvredne hoveder. Det er de gamle, de vidende, de fastlåste. Den unge pige får øje på dem under sin vandring gennem den røde skov. Hun føler på dem, undersøger dem.

Ulven står med sin hængende røde tunge og lokker hende til at se ind i spejlet i ulvens pande. I spejlet ser hun sig selv som Rødhætte, siddende midt i den samme røde skov, det er billedet på hendes barndoms fantasier.

Ulven, den altædende, den forslugne, den ædelystne, følger og forfølger stadig unge piger i den røde skovs indre organer.

Den gamle stenkvinde kaster sten efter ham, ulven, hun sidder med sin viden mellem benene, en lysende krystal, ursubstansen, det evige, det stadigt tilbagevendende.

Datteren løfter krystallet. Nysgerrigt kigger hun ind i det med øjet – øjet er en besjælet krystal – det er en krystalkugle – et krystalnet – et væv af fremtid.

Inde i krystallet åbner en dør.

Det er en rød bildør.



IV billedrum Alléen

Lysset spiller i trætoppenes løv. Datteren kører henad alléen i sin nye røde bil.
Hun har en aftale med sin veninde, som står ved et træ og venter på hende. De vil drage ud på eventyr.
Den røde bil standser og veninden stiger ind. Det er en ungdommelig begivenhed og unge piger, højt til hest, slutter sig til dem og langsomt, som en kortege, fortsætter heste og bil henad alléen, mens datteren fortæller veninden om sin mor: »Jeg ved ikke – min mor er så underlig – hun sagde engang, at hun ville skubbe mig i brønden – Hun fablede om, at jeg skulle derned for at ryste æbletræerne – om at æblerne var modne – men ikke nok med det – der var også en bageovn, der bagte sorte kager – den blev ved med at bage indtil kagerne skreg: Vi vil ud – vi vil ud – jeg måtte redde de brændte kager – så svømmed jeg ned til den kunstige eng, hvor ovnen stod – og tog de sorte kager ud – De havde rigtige ansigter – Græsset græd, da jeg lagde kagerne ned i det – men så blev kagerne til små sorte mænd – De rejste sig, løb efter mig – og trak mig i kjolen«. Moderen dukker op ude på marken – hun aner uråd, – hvad er det datteren og veninden er i færd med? Hvor kører de hen? Hun ved det og vil dog ikke vide det, men forfølger dem alligevel. Hun må ledsage dem på deres vej ud af barndommen.
Datteren siger til sin veninde: »Se der – min mor – nu går hun igen hvileløst rundt og holder øje med os«. Den røde bil fortsætter og veninden og datteren kører lige ind i, og forsvinder i, klintvæggen.

V billedrum Mor Hulda

Til lyden af syngende bølgeslag går pigerne langs Møns klint, ser op, ser klippen gynge, som var det naturens knæ. Ser ind i spalten, der drejer et spejlbillede af en Mor-Hulda-skikkelse rundt og netop hende søger de, Mor Hulda, der står lokkende på toppen af sit dynebjerg og spiller sin grønne violin ind i stormens hujen og synger: »Wut Wat Winde Weht« og lader vinden stryge gennem det lange lyse hår og blafrende lagen: »Kom i dyner, dine syner, ligger tæt ved saftens rod – Gyng dig, syng dig fuld af lykke, livet følger dig – et stykke.« Hun lokker og drager pigerne ind i venusbjergets – de smider tøjet og kravler nøgne ind i dynebjergets, fulgt af moderens nervøse, bange, bekymrede øjne, der i en blikvekslen med den stolte, forførende, erfarne, livsbekræftende rufferske Mor Hulda, må opgive og affinde sig med livets skæve gang og datterens løsrivelse. Dynebjergets lukker sig bag datteren og veninden eller, de forsvinder i dynerne, som man kunne sige, ind i et nyt rum: Det blå værelse.



VI billedrum Det blå værelse

Venusbjergets blå værelse er poesiens blå rum, hvor kedsommelighedens rolige skønhed kalder ungdommens kræfter frem. Som to katte, alene hjemme, vågner pigerne og strækker sig og sætter sig afventende op til søndagens kirkeklokke i den lille provinsby. Sætter sig, som Edvard Munch's »pubertetspige« på sengekanten og lader fjernsynet udfylde tomrummet – sporer interesse, indefra. Fjernsynet viser to unge mænd, der pjanker gennem gaderne og de fortsætter ud over bakkerne, ud imod den grønne skov. Skal vi fange dem? spørger kattesmilene i en slags søndagsfortryllelse. Kedsomhedens styrke er den rene poesi.

VII billedrum Ulvesengen

De unge mænd kommer op over bakken, lyslevende, og opdager noget mærkeligt. Nede i skovbrynet, blandt sorte bregner, står ulvesengen. Dens kæmpemæssige bug er krænget ud til sengeleje. Benene er spredt ud, og øjnene stirrer gult og skarpt, og læberne er fortrukket i et falsk smil der blotter tænderne. I ulvesengen sidder de to unge piger i rødmaledede dragter og ler og pjanker. Det syn kan de unge mænd godt lide og de starter deres dundrende vandring ned over bakken og stiler lige henimod ulvesengen. Undervejs skifter de ham. De er nu klædt i blåmalede dragter, bær på en kurv med lækker ædelse og drikke og de har en ghetto-blaster med. Foran sengen står pludselig blomster og til fuglesang fra skoven, plukker de krysantemum, gladiolus og roser til pigerne og begynder deres kurmageri. Alt går som det skal mellem unge mennesker, vin og almindelig lystighed, snak som til en ungdomsfest. Pludselig lyder et øresønderrivende skrig, et rædsels-skrig, et primalskrig. Alt bliver mørkt og vi forsvinder ind i skovens mørke og befinder os i et vulkanlandskab dybt nede i jordens indre, hvor ulvesengen med de unge nu befinder sig i et flammeoplyst mørke.



VIII billedrum Ildfest i jordens hule

Skriget fra ulvedybet henter os ned i jordens hule, hvor bålfolket har travlt med at nære ilden og udnytter dens varme og lys. Ulvesengen, kværnen, ovnen, tømmerflåden og kongens bord står i hulen og to bålfolk er igang med at smelte bronze i en smeltedigel. Dronningen står på tømmerflåden og maler med sorte gale streger datterens profil ud over lærredet, tømmerflådens sejl. Telefonen kimer, den brænder efter at aflevere sit absurde budskab. I dronningemoderens øre hører hun babystemmer, datterens barnesnak, som grusomt kværnes til røde kødstumper af bødlen, som drejer kværnens hjul.

Kongen kommer ind og stiller sig foran det røde bord. Han er klædt i blå kåbe med orange tegn og på hovedet har han en krone med en indflettet bjergkrystal, som et horn i panden. Han hilser og vinker krukkebærerne ind og den røde, den gyldne og den sorte krukke bæres frem og anbringes på kongens bord.

Den røde mundskænk byder ham bægeret med kærlighedsvæsken fra den røde krukke. Kongen drikker første gang og ser et syn, hvor de fire unge mennesker hvirvles rundt i en rød plasma, som var de et hjul i kærlighedens spil.

Den gyldne mundskænk byder ham at drikke guldet og

kongen drikker for anden gang og ser et nyt syn, en smuk hvid fugl drejer i sit kunstfærdige bur og synger om guldets lykke i fangenskab – frihed eller penge. Den tredje mundskænk er sort, tung og dyster, det er sorgens sorte krukke han henter væsken fra. Kongen drikker igen og ser de døde masker i det sorte hav og hører sin sorte mundskænk syngende sin danse macabre. Kongen vågner af sin trance, ser op mod dronningen, der slår en høj triumferende latter op og indbyder ham til at komme op til hende på tømmerflåden.

Ved ulvesengen står de fire unge og telefonerer til hinanden, som alle unge mennesker gør det – »telefonen ringede – den eneste« – De lægger røret og kravler op i sengen, danner par, kysses og glider ned i sengen i et favntag – rød og blå blander sig.

Ovnen – moderen står ved bageovnen og tager de sorte kager ud. Datteren er nysgerrig, hun ser moderen smide de sorte kager i en spand, så tager moderen kosten og begynder at feje datterens krop af – renses hende – straffer hende – for hvad? Det er en gåde. Så rører hun med kosterne rundt i spanden med de sorte kager, som opløses til en sort grød. Tager spanden op og kaster indholdet efter datteren, der flygter tilbage til ulvesengen.



Koblersken sidder foran fjernsynet. Hun ser på skærmen de unges festligheder. Hun sidder og skræller agurken. Veninden og hendes ven går hen til hende for at kigge med. De leger skælmsk med agurkerne. Telefonen kimer og fjernsynsbilledet skifter og viser nu veninden og vennen nede i en stendysse, hvor de kysser og krammer, som til evig tid.

Oppe på tømmerflåden skændes kongen og dronningen om, hvordan datteren skal males. Dronningen mener datteren er sort, ondskabsfuld og med stirrende øjne og, at hun hader sin mor. Kongen mener at hun er rød og varm som kærligheden. Skænderiet ender med at dronningen beslutter sig til at forføre kongen. Hun smider malerkitlen og står i sort negligé, glider ind i hans favn og ildansen begynder.

Bålfolket danser mere eller mindre obscønt. Bødlen udskænker vin fra kongens bord. Ilden flammer op. Under bordet ligger den røde tjener, den sorte tjener er allerede beruset, han vakler tværs over dansepladsen og skvatter omkuld ved bordet. Koblersken vil ha' ham op at stå, men opgiver ham og danser i stedet ud med den røde tjener i en lummer gnubbedans. Den blanksorte lyse pige danser i lange spring med sin fork og drejer bødlens kværn. Bronzestøberparret morer sig med

småsjofle påfund overfor en voksmannequin, som bare står blåtlysende og tager imod. Dronningen kopulerer med kongen inde under tømmerflåden. De unge bygger en stor halmseng, danser rundt og smider sig i halmen – og ildansen går – en sær skæv rytme iblandet hesteprusten og brunsthyl, stønnen og snorken – og ilden passes – flammer op – indtil den røde bil kører ind på pladsen, standser dans og druk. Bålfolket stimler sammen og de fire unge hiver røde og blå figurer ud fra bilens bagsæde, lægger dem på rad på jorden, stiger selv ind i bilen. Chaufføren kører dem bort i mørket. På kongens bord står kongekronen mellem vinflaskerne. Bjergkrystallen lyser og blinker i skæret fra bålets sidste gløder. Ilden, den lutrende. Ilden, den dansende. Ilden, den glødende. Ilden, den lysende. Ilden, den varmende.

(Ilden og ungdommen. Ilden og elskoven. Ilden en helligdom). Ild og krystal lyser om kap i øjets pupil. Krystalnet sender og reflekterer.

Vi befinder os i rummet. Det sidste rum. Det evige rum.



IX billedrum Det evige rum

Det evige rum er en satellit.

I krystallet dukker glaskuplen frem, hvori de fire unge vandrer rundt, to røde og to blå figurer på evig vandring.

Krystallet skifter farve. Fra rødlig til gullig til blålig og ender i bronzeglødende masse.

Forskudt står glaskuplen, som en rumstation i evigheden, i evindeligheden.

Hesten rides op over bakken af en datter, en ny datter, en evig datter, den evindelige datter.

Billedet fryser fast. Den henådede fløjte, ledsaget af glasklange, fortsætter ned over bakken, ud i fjorden og forsvinder i horisonten.

Ursula Reuter & Henning Christiansen



De 9 klangrum

Som optakt til DEN RØDE SKOV – filmisk orakel i 9 klang-rum, lyder dybe slagklange og dybe glasklokkeslag – og øjet ser ind mod fjordborgen og hører havet synge sammen med de glidende najader – og en hvisken fra bølgerne udtrykker dronningens ønske, som hun står på tømmerflåden og maler: »Jeg ønsker mig en datter, så hvid som sne, så rød som blod og så sort som ibenholt«. Havet og najaderne synger videre og udtrykker længslen.

Atter en dyb klang og datteren ser ind i spejlrummet. Klangen splintrer en elektrisk lyd, som en hvislen, afløst af en dyb uheldssvanger rolig tone, der ender i et rasende oprør mellem mor og datter. Moderens sprog kammer over og datteren insisterer. Det er et hvæsende klangrum.

I den dunkle røde skov høres stønnen og banken og raslen – eller sover hovederne? Skridende klange. Datteren ser ind i ulvens pandespejl. Hun ser sig selv som lille, som Rødhætte, hun sidder i fuglesang, der brat afbrydes af stenkast, rullende klang af sten fra stenmoderen, der sidder med bjergkrystallen i skødet. Datteren ser ind i krystallen og forsvinder i klangen af den kørende bil.

Bilen lyder som et stikkende insekt, der svirrer omkring hende. Hun og veninden ledsages af hestehove på deres vej til »Mor Hulda«, som bor bag klinten, hvor kraftigt bølgeslag, blandet med glidende orgelklange, leder ind i stormen, hvor ruffersken lokkende gnider sin grønne violin og drømmende, som i trance, lover at åbne for forelskelsens poetiske blå rum, hvor lillebyens svævende lyde og søndagsstilhedens kirkeklokke afløses af raske klippeklange (rock-slag), der driver de unge mænd ned mod pigernes rummelige ulveseng, hvor skovdybets fuglesang indbyder til fest og ubekymret.

Skriget – der forandrer alt – fører de 4 unge ned i »Ulveslugten«. Ulven synger for dem og vækker lyster og måske laster – kunsten er et ulvehyl – det varsler nye tanker. Telefonen kimer og det lille barn, datteren var, kværnes ned af bødlen – og kongen synger sit mystiske ritual, drikker af kærlighedens skærende fryd og hører mammons forjættende gyldne fuglesang og lytter til hadets, ondskabens, sorgens danse macabre – glasfiberrøret fibrerer, dronningen slår høj latter op og kongen marcherer til bjældeklang op til dronningen på tømmerflåden, som nu står i den udslukte vulkan. De unge telefonerer til hinanden og flammeknitren

og hestehove fører dem i en glidende tone sammen i kys og favntag. Ovn – de sorte kager stønner i heden og til kastagnetternes og fløjtens dansestrøg og havets bølgeslag, fejes datteren ren i et sidste forsøg på at redde hende fra kærlighedens mosevand.

Men ungdommen griner og glider videre i det danse-lokkende rum – hen for at se fjernsyn, videocassetten. Kongen og dronningen skændes om datteren. Dronningen raser, gir op, de glidende toner forleder hende og hestens prusten får hende til at smide tøjet og i sort negligé danser hun med sin blå konge med den strittende krystalkrone ud i natten til en særegen dunkende musik, som selskabet af bålpassere, de unge og kongens tjenere og bødlen danser til. Det er en lyd af dyr og kroppe og prusten og stønnen og af mange feststemte mennesker.

Alt standser, alle afbrydes af bilens bilyd, en summen, og lyden af bålets sidste gnistren, der glider over i glasklanger svajen og bambusfløjtens støvede evighed. Det sidste klangrum er af glas.

Henning Christiansen



DEN RØDE SKOV.

Filmisk orakel i 9 billedrum

af Ursula Reuter og Henning Christiansen.

16 mm, 35 min. 1987.

Moderen:	Ursula Reuter.	Lyd-teknik:	Ernst Kretzer.
Datteren:	Stina Vrang Bruin.	Musiker:	Werner Durand.
Mor Hulda:	Carla Tato.	Klip:	Grete Møldrup.
Veninden:	Annamaria Compare.	Kostumer:	Ursula Reuter, Anne Zehngraff.
Ung mand:	Jan T. Schade.	Regi:	Niels Hauberg, Jens Munch-Andersen, Sigurd Pieter-Bruin.
Ung mand:	Daniele Buetti.	Forplejning:	Anne Glargaard, Helene Poulsen.
Kongen:	Frans Rasmussen.	Mor Hulda's smykker:	Gerda Lynggård.
Bålfolkene:	Charlotte Giannetta, Anne Glargaard, Anette Hæssing, Niels Hauberg, Franco Sirugo.	Bilen:	Citroen.
Krukkebærerne:	Niels Blegvad Stenz, Jens Munch-Andersen, Peter Winkel.	Produktion:	Vibeke Windeløv.
Chauffør:	Jan Petersen.	Produceret af:	KRAKA FILM for STATENS FILMCENTRAL SFC.
Rytterske:	Addamaria Christiansen.	Udlejning:	
Rødhætte:	Katrine Hauberg.	Denne pjece er udgivet af Statens Filmcentral, 1987.	
Billede & lys:	Henning Camre, Andreas Fischer-Hansen, Eigil Jakobsen (B-Foto).	Fotos i pjece:	Jørgen Sejr, Henning Camre, Vibeke Windeløv.
Lyd-komposition:	Henning Christiansen.	tryk:	Arne og Ben ApS

